

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΔΙΑΔΚΕΥΗ: ΔΑΙΚΗ ΒΡΑΝΑ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Ο Κοσμοκράτορας

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Σταύρος Παλάντσας*
Εσωτερική εικονογράφηση: *George Roux*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρη*

© 2006 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.,
για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κατάστημα Χονδρικής-Λιανικής: Πεσμαζόγλου 5 (Στοά Ορφέως)

Τηλ.: 210 3213507

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 - Αθήνα

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 960-422-423-9

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Ο Κοσμοκράτορας

Μετάφραση - Διασκευή

ΑΛΙΚΗ ΒΡΑΝΑ

αγκυρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Τούτη η οροσειρά, η παράλληλη στην αμερικανική ακτή του Ατλαντικού, που αυλακώνει τη Βόρεια Καρολίνα, τη Βιρτζίνια, το Μέριλαντ, την Πενσιλβάνια, την Πολιτεία της Νέας Υόρκης, είναι τα Απαλάτσια. Σχηματίζεται από δυο ξεχωρές οροσειρές: στα δυτικά τα όρη Κούμπερλαντ, και στ' ανατολικά τα Γαλάζια Όρη.

Αν αυτό το ορογραφικό σύστημα, το πιο σημαντικό σε τούτο το τμήμα της Βόρειας Αμερικής, υψώνεται σ' ένα μήκος γύρω στα εννιακόσια μίλια, δηλαδή χίλια πεντακόσια χιλιόμετρα, το ύψος του δεν ξεπερνάει τα χίλια οκτακόσια μέτρα κατά μέσο όρο, και το ψηλότερο σημείο του είναι το όρος Ουάσινγκτον (1.918 μ.).

Η οροσειρά αυτή, που τα δυο άκρα της βουτάνε, το ένα στα νερά της Αλαμπάμα και το άλλο στα νερά του Σεν Λοράν, δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον για τους αλπινιστές. Οι κορυφές της, μια που δεν είναι πολύ ψηλές, δεν τους προσελ-

κύουν. Ωστόσο, υπήρχε ένα σημείο σ' αυτή την οροσειρά, η Μεγάλη Αετοφωλιά, όπου οι τουρίστες δεν είχαν καταφέρει να φτάσουν, και φάνταζε σαν να ήταν απρόσιτη.

Άλλωστε, παρόλο που μέχρι τότε οι ορειβάτες το είχαν παραβλέψει, αυτή η Μεγάλη Αετοφωλιά δεν θ' αργούσε να προκαλέσει την προσοχή –ακόμη και την κοινή ανησυχία– για πολύ ιδιαίτερους λόγους, που πρέπει ν' αναφέρω στην αρχή αυτής της ιστορίας.

Κι αν αναφέρω και το άτομό μου, είναι γιατί έχω κι εγώ κάποια ανάμιξη –όπως θα δείτε και μόνοι σας– σ' ένα από τα σπουδαιότερα γεγονότα που συγκλόνισαν τον εικοστό αιώνα. Πολλές φορές, μάλιστα, αναρωτιέμαι αν όλα αυτά έγιναν στ' αλήθεια, ή αν τα φαντάστηκα. Όμως, είμαι γενικός επιθεωρητής της αστυνομίας της Ουάσινγκτον κι οι ανώτεροί μου ήταν εκείνοι που μου ανέθεσαν αυτή την παράξενη υπόθεση, μια υπόθεση που θα με οδηγούσε σε απίστευτες περιπέτειες. Φυσικά, από την αρχή της αφήγησης τονίζω ότι πρέπει να πιστέψετε τα λόγια μου και μόνο αυτά, γιατί δεν έχω αποδείξεις ή ενδεικτικά στοιχεία.

Η Μεγάλη Αετοφωλιά βρίσκεται σε κάποιο σημείο αυτής της γραφικής οροσειράς των Γαλάζιων Ορέων, που απλώνεται στο δυτικό τμήμα της Βόρειας Καρολίνας. Ο στρογγυλός όγκος της διακρίνεται αρκετά καθαρά όταν βγαίνει κανείς από την κωμόπολη Μόργκαντον που είναι χτισμένη στην όχθη του ποταμού Σαράουμπο, κι ακόμη καθαρότερα από το χωριό Πλέξαντ Γκάρντεν, που βρίσκεται κάμποσα μίλια πιο κοντά.

Μα τι είναι αυτή η Μεγάλη Αετοφωλιά; Δικαιολογεί το όνομα που της έδωσαν οι κάτοικοι των γειτονικών χωριών αυτής της περιοχής των Γαλάζιων Ορέων; Τα Γαλάζια Όρη μπο-

ρεί να ονομάστηκαν έτσι επειδή η σιλουέτα τους βάφεται γαλάζια κάτω από ορισμένες ατμοσφαιρικές συνθήκες, κι αυτό είναι πολύ φυσικό. Όμως, η Μεγάλη Αετοφωλιά; Πήρε αυτό το όνομα επειδή καταφεύγουν εκεί αετοί, γύπες ή κόνδορες; Μήπως οι άνθρωποι έβλεπαν κοπάδια να φτερουγίζουν πάνω απ' αυτή τη γωνιά, που για εκείνους ήταν απρόσιτη; Όχι, στην πραγματικότητα, τα άγρια αυτά πουλιά δεν είναι περισσότερα απ' ό,τι στις άλλες κορφές των Απαλαχίων. Αντίθετα, έχει παρατηρηθεί ότι ορισμένες μέρες, όταν πλησιάζουν στη Μεγάλη Αετοφωλιά, τα συγκεκριμένα πουλιά δείχνουν σαν να βιάζονται να φύγουν και, αφού διαγράψουν κάμποσους κύκλους, απομακρύνονται προς όλες τις κατευθύνσεις, ταράζοντας το διάστημα με τα άγρια κρωξίματά τους.

Όμως, τότε, γιατί να λέγεται Μεγάλη Αετοφωλιά κι όχι οροπέδιο, όπως ονομάζονται πολλές βουνίσσιες περιοχές σε όλες τις χώρες του κόσμου; Πραγματικά, εκεί, ανάμεσα στις ψηλές πλαγιές που την τριγυρίζουν, θα πρέπει ν' ανοίγεται κάποια πλατιά και βαθιά λεκάνη... Και ποιος ξέρει αν δεν περιέχει και μια μικρή λίμνη, ένα λαγούμι που τροφοδοτείται από τις βροχές και τα χιόνια του χειμώνα, όπως γίνεται σε πολλά σημεία της οροσειράς των Απαλαχίων και σε διάφορα ορογραφικά συστήματα του παλιού και του νέου κόσμου;

Τέλος, για να εξαντλήσουμε τις διάφορες υποθέσεις, μήπως υπήρχε εκεί ο κρατήρας κάποιου ηφαιστείου που κοιμόταν κι ίσως κάποια μέρα ξυπνούσε, και προκαλούσε σοβαρές καταστροφές; Αν πάλι η υπόθεση για το λαγούμι ήταν βάσιμη, μήπως υπήρχε φόβος τα νερά του να εισχωρούσαν στη γη, να εξατμίζονταν από την κεντρική φωτιά και να έρχονταν ν' απειλήσουν τις πεδιάδες της Καρολίνας με μια έκρηξη όμοια μ' εκείνη του 1902, στη Μαρτινίκα;

Πραγματικά, τον τελευταίο καιρό είχαν παρατηρηθεί πολλά σημάδια που με τη δημιουργία ατμών πρόδιδαν κάποια υπόγεια διεργασία. Μια φορά, μάλιστα, οι χωρικοί, καθώς δούλευαν στα χωράφια τους, είχαν ακούσει υπόκωφους κι ανεξήγητους κρότους.

Και τη νύχτα, είχαν ξεπηδήσει ψηλές φλόγες.

Ατμοί έβγαιναν από το εσωτερικό της Μεγάλης Αετοφωλιάς, κι όταν ο άνεμος τους έσπρωξε προς τ' ανατολικά, άφησαν πάνω στο έδαφος μεγάλα χνάρια στάχτης και σκουριάς. Τέλος, μέσα στα σκοτάδια, οι ωχρές αυτές φλόγες, που καθρεφτίζονταν στα χαμηλά σύννεφα, είχαν σκορπίσει στην περιοχή μια μακάβρια ανταύγεια.

Φυσικά, έπειτα από τόσο παράξενα φαινόμενα, όλη η επαρχία άρχισε ν' ανησυχεί. Ν' ανησυχεί, αλλά και ν' αναρωτιέται τι θα μπορούσε να συμβαίνει. Οι εφημερίδες της Καρολίνας δεν έπαυαν να μιλάνε για το «Μυστήριο της Μεγάλης Αετοφωλιάς». Αναρωτιούνταν, μάλιστα, μήπως θα έπρεπε ν' απομακρυνθούν οι κάτοικοι από τη γύρω περιοχή... Τα άρθρα τους προκαλούσαν ταυτόχρονα την περιέργεια και τους φόβους – περιέργεια εκείνων που, χωρίς να διατρέχουν κανέναν κίνδυνο, ενδιαφέρονταν για τα φυσικά φαινόμενα, φόβους εκείνων που κινδύνευαν να μετατραπούν σε θύματα, αν αυτά τα φαινόμενα απειλούσαν τη γύρω περιοχή. Κι οι περισσότεροι ήταν οι κάτοικοι των κωμοπόλεων του Πλέζαντ Γκάρντεν, του Μόργκαντον και των χωριών που απλώνονταν στα ριζά των Απαλαχίων.

Τι κρίμα που οι ορειβάτες δεν είχαν επισκεφτεί ως τότε τη Μεγάλη Αετοφωλιά! Ποτέ κανείς δεν είχε περάσει το πέτρινο πλαίσιο που την έζωνε, κι ίσως αυτό να ήταν ακατόρθωτο.

Όμως, η Μεγάλη Αετοφωλιά, δεν είχε κάποιο ψήλωμα, κορυφή ή πλαγιά, απ' όπου το βλέμμα να μπορεί να διατρέξει όλη της την έκταση; Όχι, και σε μια ακτίνα πολλών χιλιομέτρων, το ύψος της απλωνόταν ομοιόμορφο. Το βουνό Γουέλιγκτον, ένα από τα ψηλότερα της οροσειράς των Απαλαχίων, υψωνόταν σε πολύ μεγάλη απόσταση.

Ωστόσο, τώρα πια, μια πλήρης αναγνώριση αυτής της Μεγάλης Αετοφωλιάς, ήταν απαραίτητη. Για το συμφέρον όλης της περιοχής, έπρεπε να μάθουν αν υπήρχε κάποιος κρατήρας, αν κάποια ηφαιστειακή έκρηξη απειλούσε αυτή τη δυτική επαρχία της Καρολίνας. Και το πιο σωστό ήταν ν' ανέβουν στη Μεγάλη Αετοφωλιά και να εξετάσουν την αιτία των φαινομένων.

Όμως, πριν από αυτή την προσπάθεια, που όλοι ήξεραν πόσο δύσκολη ήταν, συνέβη κάτι που θα επέτρεπε να αναγνωριστεί η εσωτερική διάρθρωση της Μεγάλης Αετοφωλιάς, χωρίς να χρειαστεί οποιαδήποτε ανάβαση.

Τις πρώτες μέρες του Σεπτέμβρη, εκείνου του χρόνου, ξεκινούσε από το Μόργκαντον ένα αερόστατο με τον αεροναύτη Γουίλκερ. Με τη βοήθεια της ανατολικής αύρας, το αερόστατο θα πετούσε προς τη Μεγάλη Αετοφωλιά, κι υπήρχαν πολλές πιθανότητες να περνούσε κι από πάνω. Έτσι, όταν δεν θα τον χώριζαν παρά μερικές δεκάδες μέτρα, ο Γουίλκερ θα την εξέταζε μ' ένα ισχυρό τηλεσκόπιο, θα την παρατηρούσε ως τα βάθη της και θα έβλεπε αν, ανάμεσα στους ψηλούς βράχους της, ανοιγόταν κάποιο στόμιο ηφαιστείου. Αυτό ήταν το κυριότερο. Όταν το μάθαιναν, θα ήξεραν αν η γύρω περιοχή κινδύνευε ή όχι.

Όλα έγιναν σύμφωνα με το πρόγραμμα. Ο άνεμος φυσούσε ευνοϊκός κι ο ουρανός ήταν καθαρός. Οι ζωηρές ακτίνες του

ήλιου είχαν διώξει την πρωινή ομίχλη. Αν το εσωτερικό της Μεγάλης Αετοφωλιάς δεν ήταν γεμάτο από υδρατμούς, ο αεροναύτης θα μπορούσε να ερευνήσει με το βλέμμα του όλη της την έκταση. Αν ξεχύνονταν ατμοί, σίγουρα θα τους έβλεπε. Και τότε, θα έπρεπε να παραδεχτούν πως στο σημείο αυτό των Γαλάζιων Ορέων υπήρχε κάποιο ηφαιστειο που ο κρατήρας του κρυβόταν στη Μεγάλη Αετοφωλιά.

Στην αρχή, το αερόστατο υψώθηκε στα χίλια πεντακόσια πόδια κι έμεινε ακίνητο για ένα τέταρτο της ώρας. Στο ύψος αυτό, ο άνεμος που φυσούσε στην επιφάνεια του εδάφους δεν γινόταν καθόλου αισθητός. Όμως, τι απογοήτευση! Το αερόστατο δεν άρχισε να υποκύψει στην πίεση ενός καινούριου ατμοσφαιρικού ρεύματος, και κατευθύνθηκε προς τ' ανατολικά. Έτσι απομακρυνόταν από την οροσειρά και δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να την ξαναπλησιάσει. Οι κάτοικοι της κωμόπολης το είδαν σε λίγο να εξαφανίζεται και αργότερα έμαθαν πως είχε προσγειωθεί στα περίχωρα του Ράλι, στη Βόρεια Καρολίνα.

Η προσπάθεια είχε αποτύχει κι αποφάσισαν να την επαναλάβουν κάτω από καλύτερες συνθήκες. Στο μεταξύ, οι μυστηριώδεις κρότοι ξανακούστηκαν και οι χλομές ανταύγειες ξαναφάνηκαν. Οι ανησυχίες φούντωσαν και πάλι. Έτσι, όλη η περιοχή εξακολουθούσε να απειλείται από σεισμικά ή ηφαιστειακά φαινόμενα.

Και να, που τις πρώτες μέρες του Απρίλη εκείνου του χρόνου, οι αόριστοι ως τότε φόβοι έγιναν πραγματικός τρόμος. Οι εφημερίδες της περιοχής δεν σταματούσαν να εκφράζουν τον γενικό πανικό. Όλη η έκταση ανάμεσα στην οροσειρά και την κωμόπολη του Μόργκαντον άρχισε να φοβάται για κάτι τρομερό.

Τη νύχτα της 4ης προς την 5η του Απρίλη, οι κάτοικοι του Πλέξαντ Γκάρντεν ξύπνησαν από ένα δυνατό τράνταγμα που το

ακολουθήσε ένας φοβερός κρότος. Στη σκέψη ότι κάποιιο τμήμα της οροσειράς είχε κατολισθήσει, όλοι πανικοβλήθηκαν. Βγήκαν από τα σπίτια τους, έτοιμοι να φύγουν, με τον φόβο πως θ' άνοιγε η γη και θα κατάπινε τα πάντα, σπίτια και κτήματα.

Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή. Ένα πέπλο από κατάμαυρα σύννεφα σκέπαζε την κοιλάδα. Ακόμη και την ημέρα, τα Γαλάζια Όρη δεν διακρίνονταν. Τρομοκρατημένοι κάτοικοι, άντρες, γυναίκες και παιδιά, πάσκιζαν ν' ανακαλύψουν κάποιο πέρασμα και στριμώχνονταν φωνάζοντας:

- Σεισμός!...
- Έκρηξη!... Το ηφαίστειο!
- Κι από πού έρχεται;
- Από τη Μεγάλη Αετοφωλιά!

Από στόμα σε στόμα, τα γεγονότα μεγαλοποιούνταν. Έτσι, στο Μόργκαντον έφτασε η είδηση ότι στην εξοχή έβρεχε πέτρες, λάβα και σκουριά.

Ωστόσο, αν ήταν ηφαιστειακή έκρηξη, τα πράγματα θα παρουσιάζονταν πολύ διαφορετικά. Στην κορφή της οροσειράς θα εμφανίζονταν φλόγες, κι οι αστραφτερές λάβες θα ξεχώριζαν ακόμη και μέσα στο σκοτάδι. Όμως, αυτό δεν το σκεφτόταν κανείς, κι όλοι βεβαίωναν πως είχαν νιώσει το έδαφος να τραντάζεται. Βέβαια, ήταν πολύ πιθανόν τα τραντάγματα αυτά να είχαν προκληθεί από την πτώση κάποιου βράχου που θα είχε ξεκολλήσει από τις πλαγιές της οροσειράς.

Όλοι οι κάτοικοι, περίμεναν κατατρομαγμένοι, έτοιμοι να φύγουν για το Πλέζαντ Γκάρντεν ή για το Μόργκαντον.

Πέρασε μια ώρα χωρίς άλλο επεισόδιο. Μια δυτική αύρα, εμποδισμένη από το μακρύ παραπέτασμα των Απαλαχίων, μόλις που τάραζε τα φυλλώματα των κωνοφόρων, κοντά στα έλη.

Οι κάτοικοι σιγά σιγά ηρέμησαν κι ετοιμάστηκαν να ξαναγυρίσουν στα σπίτια τους. Ήταν φανερό πως δεν είχαν πια τίποτα να φοβηθούν, κι όμως όλοι ανυπομονούσαν να ξημερώσει.

Δεν ήταν καθόλου απίθανο να είχε πέσει κάποιος βράχος από τα ψηλώματα της Μεγάλης Αετοφωλιάς, κι αυτό θα το ερευνούσαν το πρωί.

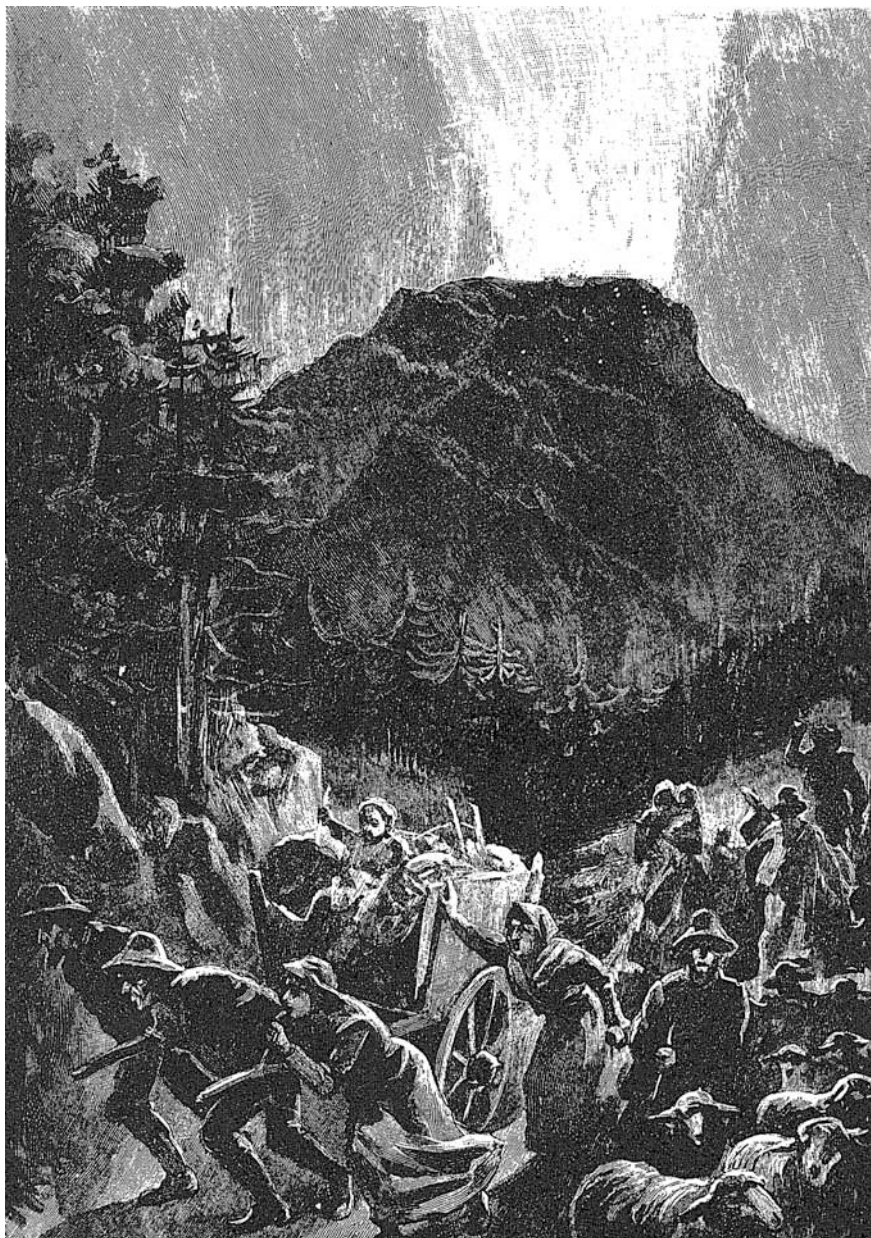
Όμως, να που, κατά τις τρεις τη νύχτα, χωρίς άλλη προειδοποίηση, καινούριες φλόγες ξεπήδησαν πάνω από τον πέτρινο όγκο. Καθρεφτισμένες από τα σύννεφα, φώτισαν την ατμόσφαιρα σε μια πλατιά έκταση. Ταυτόχρονα, ακούστηκαν και δυνατά τριζοβολητά.

Μήπως είχε ξεσπάσει κάποια πυρκαγιά; Κι αν ναι, τι την είχε προκαλέσει; Η φωτιά του ουρανού δεν ήταν δυνατόν να την είχε ανάψει γιατί καμιά αστραπή δεν φώτισε τον ουρανό. Βέβαια, το προσάναμμα δεν θα έλειπε. Στο ύψος αυτό, η οροσειρά των Απαλαχίων είναι ακόμη δασωμένη, τόσο στο Κούμπερλαντ όσο και στα Γαλάζια Όρη.

– Έκρηξη! Έκρηξη του ηφαιστείου!

Οι κραυγές αυτές αντήχησαν από παντού. Έκρηξη! Ωστε η Μεγάλη Αετοφωλιά δεν ήταν παρά ο κρατήρας ενός ηφαιστείου που φώλιαζε στα σπλάχνα της οροσειράς! Και τώρα; Τι θα επακολουθούσε; Θα ξεχύνονταν οι λάβες και θα έκαιγαν τα πάντα στο πέρασμά τους; Η κωμόπολη θα εξαφανιζόταν;

Αυτή τη φορά, ο πανικός ξαπλώθηκε και τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Οι γυναίκες, σέρνοντας τα παιδιά τους, τρελές από τρόμο, όρμησαν στους δρόμους, για ν' απομακρυνθούν το συντομότερο από την επικίνδυνη περιοχή. Πολλοί άντρες, αδειάζοντας τα σπίτια τους, συγκέντρωναν ό,τι πολυτιμότερο είχαν κι ελευθέρωναν τα κατοικίδια ζώα τους, άλογα, πρόβατα, που ξεχύνονταν σε κάθε κατεύθυνση.

Αυτή τη φορά, ο πανικός ξαπλώθηκε και τίποτα
δεν μπορούσε να τον σταματήσει.

Ωστόσο, ανάμεσα στους μεγάλους γαιοκτήμονες της περιοχής υπήρχαν και μερικοί που δεν είχαν ανακατευτεί με το πλήθος των πανικόβλητων, και που έκαναν τα πάντα για να τους σταματήσουν.

Είχαν πάει για παρατήρηση κοντά στην οροσειρά κι είχαν δει πως οι φλόγες ολοένα λιγότευαν και δεν θ' αργούσαν να σβήσουν. Τίποτα δεν έδειχνε ότι η περιοχή κινδύνευε από κάποια ηφαιστειακή έκρηξη. Καμιά πέτρα δεν είχε ξεπεταχτεί, κανένας χείμαρρος από λάβες δεν ξεχυνόταν στις πλαγιές του βουνού, κι η γη δεν τρανταζόταν...

Δεν έμενε παρά μια εξήγηση – που ήταν κι η πιθανότερη: η ένταση της φωτιάς στο εσωτερικό της Μεγάλης Αετοφωλιάς είχε αρχίσει να μειώνεται. Το αντιφέγγισμα στα σύννεφα όσο πήγαινε κι έσβηνε, και σε λίγο όλη η περιοχή θα βυθιζόταν ξανά στο σκοτάδι ως την αυγή.

Στο μεταξύ, το αναστατωμένο πλήθος είχε σταθεί σε μια απόσταση που το εξασφάλιζε από κάθε κίνδυνο. Έπειτα, οι άνθρωποι άρχισαν δειλά να πλησιάζουν, και μερικά χωριά, μερικά αγροτόσπιτα ξαναγέμισαν από τους κατοίκους τους πριν ξημερώσει.

Κατά τις τέσσερις, οι ανταύγειες στον ουρανό ήταν ελάχιστες. Η πυρκαγιά κόντευε να σβήσει, σίγουρα γιατί δεν υπήρχε τίποτα να την τροφοδοτήσει και, μολονότι κανένας δεν μπορούσε να προσδιορίσει την προέλευσή της, όλοι πίστευαν και ήλπιζαν πως δεν θα άναβε ξανά.

Πάντως, αυτό που αποκλείστηκε ήταν η ύπαρξη κάποιου ηφαιστείου, όχι μόνο στη Μεγάλη Αετοφωλιά, αλλά στην τριγύρω περιοχή, σε ακτίνα πολλών μιλίων.

Όμως, κατά τις πέντε το πρωί, πάνω από τις βουνοκορφές που ήταν ακόμη βυθισμένες στο νυχτερινό σκοτάδι,

ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος, κάτι σαν δυνατό λαχάνιασμα μαζί μ' ένα ισχυρό φτεροκόπημα. Και, αν ήταν μέρα, ίσως οι αγρότες κι οι χωρικοί να έβλεπαν να πετάει ένα τεράστιο αρπακτικό πουλί, κάποιο ιπτάμενο τέρας, που έχοντας ξεκινήσει από τη Μεγάλη Αετοφωλιά, έφευγε προς τ' ανατολικά.